DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 13 juli 2000 *

I mål C-210/98 P,

Salzgitter AG, tidigare Preussag Stahl AG, med säte i Salzgitter (Tyskland), företrätt av advokaten J. Sedemund, Berlin, delgivningsadress: advokatbyrån A. May, 398, route d'Esch, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 31 mars 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-129/96, Preussag Stahl mot kommissionen (REG 1998, s. II-609), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av D. Triantafyllou och P. Nemitz, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivnings-

* Rättegångsspråk: tyska.

adress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande i förstainstansrätten,

med stöd av

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor, förbundsekonomiministeriet, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten H. Wissel, Düsseldorf,

intervenient i förstainstansrätten,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.C. Moitinho de Almeida samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissochet (referent), G. Hirsch och F. Macken,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 11 november 1999,

och efter att den 30 mars 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Salzgitter AG har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 5 juni 1998, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen ingett ett överklagande av förstainstansrättens dom av den 31 mars 1998 i mål T-129/96, Preussag Stahl mot kommissionen (REG 1998, s. II-609, nedan kallad den överklagade domen). I denna dom ogillade förstainstansrätten bolagets talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 96/544/EKSG av den 29 maj 1996 om statligt stöd till Walzwerk Ilsenburg GmbH (EGT L 233, s. 24).

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

2 I artikel 4 i EKSG-fördraget föreskrivs följande:

"Följande åtgärder är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen på det sätt som anges i detta fördrag:

...

c) Subventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker.

...”

3 I artikel 95 första och andra styckena i samma fördrag föreskrivs följande:

”I alla i detta fördrag inte förutsedda fall som synes kräva ett beslut eller en rekommendation av kommissionen för att inom ramen för den gemensamma marknaden för kol och stål och i enlighet med artikel 5 förverkliga någon av de i artikel 2—4 närmare angivna målsättningarna för gemenskapen kan detta beslut fattas eller denna rekommendation lämnas med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande kommittén hörts.

Beslutet eller rekommendationen skall ange eventuellt ifrågakommande sanktioner som skall bestämmas om på samma sätt.”

4 Med stöd av dessa bestämmelser fattade kommissionen beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 362, s. 57; svensk specialutgåva, område 13, volym 21, s. 189), det så kallade femte beslutet med gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (nedan kallat femte regelverket).

5 Enligt artikel 1.1 i femte regelverket får stöd till stålindustrin som finansierats av medlemsstaterna eller regionala eller lokala myndigheter, oavsett form, betraktas

som förenligt med en väl fungerande gemensam marknad endast om det uppfyller kraven i artiklarna 2—5.

6 Artikel 1.3 i femte regelverket har följande lydelse:

"Stöd som omfattas av reglerna i detta beslut får ges endast efter det att de förfaranden som föreskrivs i artikel 6 har tillämpats och får inte utgå efter den 31 december 1996.

Sista dag då stöd av det slag som avses i artikel 5 får utgå är den 31 december 1994 utom vad gäller de speciella skattelättnader och investeringsbidrag (Investitionszulage) som enligt 1991 års tillägg till den tyska skattelagstiftningen kan beviljas företag i de fem nya förbundsländerna; sådant stöd får utgå till och med den 31 december 1995."

7 Artikel 5 i femte regelverket har följande lydelse:

"Investeringsstöd som lämnas till stålföretag inom ramen för generella regionala stödprogram kan fram till den 31 december 1994 betraktas som förenliga med den gemensamma marknaden, under förutsättning

...

— att det företag som får stöd är beläget i förutvarande Tyska demokratiska republiken och att stödet åtföljs av en minskning av den totala produktionskapaciteten i detta territorium."

8 I artikel 6 i femte regelverket föreskrivs följande:

"1. Kommissionen skall underrättas i så god tid att den hinner yttra sig i ärendet om alla planer att bevilja eller förändra stöd av de slag som avses i artikel 2—5. Kommissionen skall vidare hållas underrättad om planer på att bevilja stöd till stålindustrin enligt program som kommissionen redan har fattat beslut om enligt Romfördraget. De anmälningar av planerat stöd som denna artikel kräver måste inges till kommissionen senast den 30 juni 1994 då det gäller stöd av det slag som avses i artikel 5 och den 30 juni 1996 då det gäller annat stöd.

2. ...

3. Kommissionen skall innan den tar ställning inhämta medlemsstaternas synpunkter på planer beträffande... regionalt investeringsstöd i de fall då den investering eller summan av de investeringar som fått stöd under tolv på varandra följande månader överstiger 10 miljoner ecu och andra större stödplaner som anmälts till kommissionen. Den skall sedan underrätta medlemsstaterna om hur den har tagit ställning till varje förslag om stöd, med angivande av stödets form och storlek.

4. Om kommissionen efter att ha givit berörda parter tillfälle att yttra sig finner att stöd i ett visst fall är oförenligt med bestämmelserna i föreliggande beslut, skall den underrätta medlemsstaten i fråga om sitt beslut. Kommissionen skall fatta det beslutet högst tre månader efter det att den har erhållit den information

som krävs för att bedöma det föreslagna stödet. Artikel 88 i fördraget skall tillämpas om en medlemsstat inte följer beslutet. De planerade åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 får verkställas endast med kommissionens godkännande och på de villkor kommissionen anger.

5. Om kommissionen underlåter att inleda det förfarande som föreskrivs i punkt 4 eller att eljest meddela sin ståndpunkt inom två månader efter det att den har erhållit underrättelse om föreslaget stöd, får de planerade stödåtgärderna verkställas under förutsättning att medlemsstaten först underrättar kommissionen om sin avsikt att göra så. I de fall då kommissionen inhämtar medlemsstaternas synpunkter enligt vad som stadgas i punkt 3, skall ovannämnda tid vara tre månader.

6. Varje enskilt fall av [beviljat] stöd av det slag som avses i artiklarna 4 och 5 skall anmälas till kommissionen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkt 1..."

9 Enligt artikel 9 trädde femte regelverket i kraft den 1 januari 1992 och gällde till och med den 31 december 1996.

10 Det framgår av den överklagade domen att företaget Walzwerk Ilsenburg GmbH (nedan kallat valsverket i Ilsenburg) är etablerat i delstaten Sachsen-Anhalt och är ett av statsföretagen i före detta Tyska demokratiska republiken. Det övertogs av klaganden år 1992 och gavs formen av ett självständigt juridiskt dotterbolag. År 1995 gick valsverket i Ilsenburg genom en fusion samman med klaganden, som därefter övertog valsverkets rättigheter och skyldigheter.

11 För att trygga företagets fortlevnad under de nya marknadsvillkoren tvingades klaganden att göra omfattande rationaliseringar, bland annat flyttades grovplåttillverkningen vid valsverket i Ilsenburg till klagandens fabrik i Salzgitter, som ligger i före detta Västtyskland.

12 Delstaten Sachsen-Anhalt skulle bidra till de nödvändiga investeringarna för denna flytt, som uppgick till 29,5 miljoner DEM, genom att bevilja ett stöd bestående av dels ett investeringsbidrag på 5,85 miljoner DEM, dels en speciell skattelättnad på 0,9505 miljon DEM. Dessa stödåtgärder ingick i två generella regionala stödprogram som kommissionen givit sitt tillstånd till enligt tillämpliga bestämmelser i EG- och EKSG-fördragen, det vill säga ramprogrammet med gemenskapsåtgärder för att "förbättra de regionala ekonomiska strukturerna" respektive lagen om investeringsbidrag.

13 Den tyska regeringen anmälde dessa planerade stödåtgärder till kommissionen genom telefax av den 24 november 1994, vilket registrerades vid kommissionen följande dag med nr 777/94 (nedan kallad plan nr 777/94). I detta meddelande hänvisades det uttryckligen till en anmälan, som inkommit den 10 maj 1994, av ett annat planerat investeringsstöd på 11,8 miljoner DEM som också var avsett för valsverket i Ilsenburg och som avsåg omställning av energikällor och förbättring av miljöskyddet (nedan kallad plan nr 308/94).

14 I skrivelse av den 1 december 1994 uppmanade kommissionen den tyska regeringen att återta sin anmälan av plan nr 777/94 för att undvika att ett förfarande inleddes enbart med anledning av att fristen för anmälan, som hade löpt ut i slutet av juni 1994, inte hade iakttagits. Kommissionen påpekade att det förhållandet att fristen hade överskridits inte hindrade en prövning av det planerade stödet förutsatt att institutionen fortfarande hade möjlighet att fatta beslut före årsslutet 1994. Då emellertid plan nr 777/94 inte hade anmälts förrän den 25 november 1994, det vill säga endast 17 arbetsdagar före kommissionens sista möte år 1994, ansåg kommissionen att den inte hade möjlighet att fatta något beslut före årsskiftet, även om förfarandet påskyndades så mycket som möjligt, eftersom synpunkter skulle inhämtas från medlemsstaterna med anledning av de planerade investeringarnas storlek.

15 Genom skrivelse av den 13 december 1994 svarade den tyska regeringen kommissionen att den inte alls hade för avsikt att återta sin anmälan av plan nr 777/94. Regeringen underrättade klaganden om detta ställningstagande.

16 Under tiden hade klaganden, den 7 december 1994, skickat en skrivelse till kommissionsledamöterna Van Miert och Bangemann i vilken bolaget uppgav att anmälan hade försenats på grund av utdragna och omfattande diskussioner om återverkningarna av plan nr 777/94 på arbetsmarknadsläget i den berörda regionen. Klaganden bad därför de två kommissionsledamöterna att ombesörja att kommissionen återigen prövade det planerade stödet i enlighet med femte regelverket.

17 Genom telefax av den 21 december 1994, som bekräftades i skrivelse av samma dag, erhöll klaganden följande meddelande:

"Martin Bangemann

Ledamot av Europeiska kommissionen

Jag vill tacka Er för skrivelsen av den 7 december 1994.

Min kollega, Karel van Miert, och jag delar Er uppfattning om att det är angeläget att fatta ett beslut om stöd till företag i de nya tyska förbundsstaterna för att inte hindra den ekonomiska utvecklingen med onödigt utdragna administrativa förfaranden.

Det gläder mig därför att kunna informera Er om att Europeiska kommissionen idag har godkänt stödet till valsverket i Ilsenburg i enlighet med Er ansökan. Jag tillönskar Er all framgång med Ert företag.

Högaktningsfullt

Undertecknat: Martin Bangemann."

18 Genom telex SG(94)D/37659 av den 21 december 1994 underrättade kommissionen de tyska myndigheterna om de planerade stöd som den inte hade några invändningar mot, bland vilka plan nr 308/94 återfanns.

19 Det investeringsbidrag som Landesförderinstitut Sachsen-Anhalt genom beslut av den 20 oktober 1994 hade beviljat klaganden, med förbehåll av att det anmäldes till kommissionen, krediterades klagandens konto den 23 december 1994.

20 Genom skrivelse SG(95)D/1056 av den 1 februari 1995 till den tyska regeringen bekräftade kommissionen att vissa planerade regionala stödåtgärder, däribland plan nr 308/94, var förenliga med artikel 5 i femte regelverket.

21 Den 15 februari 1995 beslutade kommissionen att med avseende på plan nr 777/94 inleda det prövningsförfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i femte regelverket. De tyska myndigheterna underrättades om detta beslut genom skrivelse av den 10 mars 1995 och det publicerades senare i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 289, 1995, s. 11). I beslutet konstaterade kommissionen att den mycket sena anmälan av det planerade stödet hade gjort det omöjligt för den att före den 31 december 1994 ta ställning till frågan huruvida det var förenligt med den gemensamma marknaden och att den efter detta datum inte längre var behörig att avgöra frågan enligt artikel 5 i femte regelverket. Dessutom anmodade kommissionen de övriga medlemsstaterna och andra berörda parter att inkomma med synpunkter på plan nr 777/94 inom en månad från offentliggörandet av meddelandet.

22 Genom skrivelse av den 23 februari 1995 underrättade Bangemann klaganden om att det tillstånd som han åsyftade i sin skrivelse av den 21 december 1994 inte avsåg plan nr 777/94 utan plan nr 308/94.

23 Genom två beslut, av den 26 oktober 1995 respektive den 9 januari 1996, beviljade Finanzamt Wolfenbüttel den speciella skattelättnaden för plan nr 777/94 med 428 975,70 DEM respektive 190 052 DEM. Beloppen krediterades klaganden samma dag.

24 Genom beslut 96/544 konstaterade kommissionen att investeringsbidraget och den speciella skattelättnaden utgjorde ett statligt stöd som var oförenligt med den gemensamma marknaden och förbjudet i enlighet med EKSG-fördraget och femte regelverket och att stödet därför skulle återbetalas. Beslutet delgavs den tyska regeringen den 26 juni 1996, vilken vidarebefordrade det till klaganden den 9 juli 1996.

25 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 augusti 1996 väckte klaganden med stöd av artikel 33 i EKSG-fördraget talan om ogiltigförklaring av beslut 96/544. Förbundsrepubliken Tyskland intervenerade till stöd för klagandens talan, vilken ogillades genom den överklagade domen.

Den överklagade domen

26 I den överklagade domen avvisade förstainstansrätten först kommissionens invändning om att det förelåg ett rättegångshinder på grund av att talan hade väckts för sent och utgjorde missbruk. Därefter prövade och ogillade den samtliga de sju grunder som klaganden anförde till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av beslut 96/544.

27 Beträffande den första grunden om kommissionens tidsmässiga behörighet (*ratione temporis*) ansåg förstainstansrätten att det följde av artiklarna 1, 5 och 6 i femte regelverket att stödåtgärder som omfattades av dessa regler inte kunde verkställas förrän de hade godkänts av kommissionen och att den 31 december 1994, som var den sista dagen för utbetalning av regionala investeringsstöd, med nödvändighet var den sista dag som kommissionen kunde besluta huruvida sådana stöd var förenliga med den gemensamma marknaden (punkt 41). Förstainstansrätten fastslog att samma sak gällde för de speciella skattelättnaderna, även om dessa kunde ges fram till den 31 december 1995, eftersom denna senareläggning av den sista dagen för utbetalning enbart berodde på att de investeringar som stödet avsåg skulle ha genomförts först och att den inte kunde medföra någon förlängning av den tid som kommissionen hade på sig för att besluta om sådant stöd var förenligt med den gemensamma marknaden (punkt 42).

28 I detta avseende förkastade förstainstansrätten klagandens argument att systemet för stöd genom EKSG är jämförbart med systemet för stöd genom EG och motiveringen att bestämmelserna i EG-fördraget ger kommissionen en bestående behörighet att besluta om huruvida statliga stödåtgärder är förenliga med gemenskapsrätten, medan undantaget i femte regelverket från principen i artikel 4 c i EKSG-fördraget om ett absolut förbud mot stöd däremot är tidsbegränsat (punkt 43).

29 Förstainstansrätten förkastade även klagandens argument angående förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsværftsforeningen m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. II-1399), där rätten ansåg att kommissionen hade behörighet att ge tillstånd till driftsstöd efter den tidsgräns som fastställts i artikel 10a.2 i rådets direktiv 90/684/EEG av den 21 december 1990 om stöd till varvsindustrin (EGT L 380, s. 27), i dess lydelse enligt rådets direktiv 92/68/EEG av den 20 juli 1992 (EGT L 219, s. 54, nedan kallat direktiv 90/684). Förstainstansrätten erinrade bland annat om att kommissionen i det aktuella målet skulle besluta om nödvändigheten och förenligheten av ett driftsstöd — och inte ett investeringsstöd — i samband med särskilda avtal som kunde undertecknas ända till referensperiodens slut och om att det i artikel 10a i direktiv 90/684, till skillnad från femte regelverket, inte föreskrevs någon frist för anmälan (punkterna 44 och 45).

30 Förstainstansrätten tillade att kommissionens beslut av den 15 februari 1995 om att inleda prövningen av plan nr 777/94 hade fattats i enlighet med bestämmelserna om förfarandet i artikel 6 i femte regelverket, som gällde fram till den 31 december 1996, och att detta inte kunde innebära att kommissionen fortfarande ansåg sig ha behörighet att besluta om huruvida stödet i materiellt hänseende var förenligt med femte regelverket (punkt 46).

31 Beträffande den andra grunden, som gällde huruvida fristen för att pröva plan nr 777/94 varit skälig, konstaterade förstainstansrätten att det följde av systematiken i bestämmelserna om förfarandet i femte regelverket att meningen var att kommissionen skulle ha åtminstone sex månader på sig för att besluta om anmälda planerade stöd var förenliga med den gemensamma marknaden (punkt 53). Härav drog förstainstansrätten slutsatsen att kommissionen i det aktuella fallet skulle ha åtminstone sex månader på sig för att inleda och avsluta förfarandet före den sista dagen, som var den 31 december 1994, varför kommissionen inte var skyldig att fatta ett beslut om huruvida plan nr 777/94 var förenlig med den gemensamma marknaden före den 31 december 1994, eftersom denna plan anmäldes efter den 30 juni 1994 (punkterna 56 och 57).

32 Förstainstansrätten fastställde vidare att även om det antogs att det inte rådde någon tvekan om att det omtvistade stödet var förenligt med den gemensamma marknaden och att inhämtandet av medlemsstaternas synpunkter kunde ske endast genom ett kort meddelande, skulle kommissionen i varje fall inte ha någon skyldighet att informera den tyska regeringen om ett eventuellt beslut att inte framställa några invändningar mot detta planerade stöd före utgången av den frist på tre månader som föreskrevs i artikel 6.5 andra meningen i femte regelverket och än mindre att göra det före den 31 december 1994 (punkt 58). Enligt förstainstansrätten tog de tyska myndigheterna risken att kommissionen inte skulle kunna pröva det planerade stödet innan dess behörighet upphörde när de anmälde det vid en tidpunkt som gav kommissionen en frist som var betydligt kortare än de sex månader som föreskrevs i femte regelverket. I brist på bevis om att kommissionen skulle ha förfarit uppenbart vårdslöst, kunde det inte läggas denna till last att denna risk förverkligades (punkt 59).

33 Förstainstansrätten förkastade klagandens tredje grund, under vilken bolaget gjorde gällande att kommissionen enligt artikel 6.4 i femte regelverket kan fatta ett negativt beslut endast när stödet i materiellt hänseende är oförenligt med den gemensamma marknaden, och påpekade att den tid som kommissionen hade på sig för att ta ställning till om det omtvistade stödet var förenligt med den gemensamma marknaden löpte ut den 31 december 1994. Detta stöd kunde således inte längre betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden med stöd av bestämmelserna i femte regelverket och det var därför förbjudet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget (punkt 63).

34 Förstainstansrätten förkastade klagandebolagets fjärde grund, under vilken detta gjorde gällande att icke-diskrimineringsprincipen hade åsidosatts, eftersom kommissionen hade gett tillstånd till flera stöd som anmäldes långt efter det att fristen för anmälan hade löpt ut. Rätten konstaterade härvid endast att de planerade stödåtgärder som klaganden hänvisade till var sådana som antingen hade anmälts tidigare än plan nr 777/94 eller som inte krävde att medlemsstaterna hördes (punkt 67).

35 Under den femte grunden gjorde klaganden gällande att principen om skydd för berättigade förväntningar hade åsidosatts. Förstainstansrätten erinrade här om att det av rättspraxis följer att ett företag som mottar statligt stöd endast kan ha berättigade förväntningar på att stödet är lagenligt om detta har beviljats i enlighet med förfarandet härför, vilket en omdömesgill ekonomisk aktör normalt sett skall kunna avgöra (punkt 77), samt att en enskild endast kan åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar i den mån som gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar (punkt 78).

36 I förevarande fall fastslog förstainstansrätten att kommissionen hade anmodat de tyska myndigheterna att återta anmälan av plan nr 777/94 på grund av att den hade inkommit alltför sent samt upplyst dem om att den hade beslutat att inte framföra några invändningar mot de 26 planerade stöd som uppräknades och som på grund av sina nummer klart kunde urskiljas, bland vilka plan nr 777/94 inte återfanns. De tyska myndigheterna måste därför med nödvändighet ha varit medvetna om att plan nr 777/94 inte hade godkänts och att detsamma gällde för klaganden, som kände till att kommissionen var negativt inställd till de planerade

stöden (punkterna 79 och 80). Under dessa omständigheter ansåg förstainstansrätten att Martin Bangemanns svar av den 21 december 1994 på klagandens officiella interventionsansökan inte kunde ge klaganden skäl att tro att kommissionen hade ändrat uppfattning och att klaganden inte med framgång kunde göra gällande att skrivelsen hade väckt berättigade förväntningar på att det omtvistade stödet skulle tillåtas (punkterna 81—83).

37 Under den sjätte grunden gjorde klaganden gällande att artikel 6.5 i femte regelverket hade åsidosatts och att den omständigheten att kommissionen inte lät höra av sig inom en frist om två eller tre månader från anmälan av det planerade stödet var att jämställa med ett tillstånd från kommissionen. Förstainstansrätten konstaterade att det omtvistade stödet hade genomförts till och med före utgången av den tidsfrist som föreskrivs i denna bestämmelse (punkt 88). Rätten fastslog vidare att den tyska regeringen, i strid med kraven i nämnda bestämmelse, hade underlåtit att först underrätta kommissionen om sin avsikt att verkställa plan nr 777/94 (punkt 89).

38 Förstainstansrätten förkastade den sjunde grunden, under vilken klaganden gjorde gällande att kommissionen hade åsidosatt sin motiveringsskyldighet och konstaterade att det — såsom följde av prövningen av de föregående grunderna — på ett klart och otvetydigt sätt framgick av motiveringen av beslut 96/544 hur kommissionen resonerat. Detta gjorde det möjligt för klaganden att få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden för att kunna göra gällande sina rättigheter och kunna bedöma om beslutet var välgrundat samt för gemenskapsdomstolarna att utöva sin prövningsrätt (punkt 93).

Överklagandet

39 Salzgitter har till stöd för sitt överklagande anfört sex grunder, vilka i tur och ordning rör kommissionens tidsmässiga behörighet (*ratione temporis*), fristen för att pröva plan nr 777/94, artikel 6.4 i femte regelverket, icke-diskrimineringsprincipen, principen om skydd för berättigade förväntningar och slutligen motiveringsskyldigheten.

Huruvida talan kan upptas till sakprövning

40 Kommissionen har yrkat att domstolen skall fastställa att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning, eftersom det huvudsakligen består i en upprepning av de grunder som åberopades vid förstainstansrätten, även om dessa grunder har formulerats eller rubricerats på ett annat sätt eller har framställts i en annan ordning. Kommissionen har inte bestritt att rättsfrågor som prövats av förstainstansrätten kan tas upp på nytt i målet om överklagande men har gjort gällande att överklagandet måste innehålla rättsliga argument som särskilt rör frågan varför förstainstansrättens dom skall upphävas. Detta krav är emellertid enligt kommissionens mening inte uppfyllt i tillräcklig utsträckning i förevarande mål.

41 Salzgitter har gjort gällande att bolagets överklagande uppfyller kraven såväl i artikel 51 i EKSG-stadgan för domstolen, där det anges att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor och att det bland annat kan grundas på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten, som i artikel 112.1 c i rättegångsreglerna, där det anges att ett överklagande bland annat skall innehålla de rättsliga grunder som åberopas. Enligt klaganden innebär samtliga invändningar i överklagandet ett bestridande av förstainstansrättens tolkning av de ifrågasatta gemenskapsrättsliga bestämmelserna och de utgör således rättsliga grunder till stöd för påståendet att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

42 Ett överklagande som är begränsat till att upprepa eller att ordagrant återge de grunder och argument som har framförts inför förstainstansrätten, inbegripet dem som är baserade på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har förkastat, uppfyller enligt fast rättspraxis inte kraven på motivering enligt artikel 51 i EKSG- respektive EG-stadgan för domstolen samt artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler. Ett sådant överklagande utgör i själva verket helt enkelt en begäran om omprövning av den talan som har väckts vid förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i nämnda stadgar ligger utanför domstolens

behörighet (se bland annat beslut av den 25 mars 1998 i mål C-174/97 P, FFSA m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1303, punkt 24).

43 Eftersom klaganden har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten, vilket kommissionen för övrigt själv har medgett, kan de rättsfrågor som prövades av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande.

44 Det förevarande överklagandet avser som helhet att just ifrågasätta förstainstansrättens ställningstagande angående de olika rättsfrågor som den hade att pröva.

45 Kommissionens yrkande att domstolen skall fastställa att det är uppenbart att överklagandet som helhet inte kan upptas till sakprövning skall följaktligen ogillas.

Prövning i sak

46 Salzgitter har under de två första grunderna i överklagandet gjort gällande dels att den överklagade domen är behäftad med felaktig rättstillämpning på grund av att förstainstansrättens påstående att kommissionen har en tidsbestämd behörighet att besluta i sak om statligt stöd saknar rättslig grund, dels att kommissionen enligt domstolens rättspraxis alltid skall handla med önskvärd skyndsamhet inom en skälig tidsfrist. Enligt klaganden förfogade kommissionen i förevarande fall över en sådan tidsfrist.

47 Den tyska regeringen har i huvudsak anfört samma argument och har gjort gällande att förstainstansrätten inte tog hänsyn till skillnaden mellan stödens materiella och formella oriktigheter när den tolkade EKSG-fördraget och femte regelverket och att denna tolkning innebar att tidsfristerna för anmälan av stödåtgärderna betecknades som preklusionsfrister.

48 Kommissionen har i första hand gjort gällande att klagandens argumentation inte kan upptas till sakprövning, eftersom bolaget endast har upprepat en del av den argumentation som det anförde vid förstainstansrätten och som huvudsakligen bygger på en bedömning av de faktiska omständigheterna som inte kan prövas i målet om överklagande. I andra hand har kommissionen anslutit sig till förstainstansrättens bedömning att det i femte regelverkets särskilda bestämmelser fastställs särskilda tidsfrister från vilka kommissionen inte kan avvika och att det, om en anmälan av ett planerat stöd inkommer alltför sent, finns risk för att kommissionen inte kan pröva detta stöd innan dess behörighet upphör.

49 Domstolen har redan haft tillfälle att fastställa att den frist för anmälan som fastställdes genom en särskild bestämmelse i kommissionens beslut nr 2320/81/EKSG av den 7 augusti 1981 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 228, s. 14), det så kallade andra beslutet med gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (nedan kallat andra regelverket), utgjorde en preklusionsfrist i den meningen att den utgjorde hinder mot att godkänna planerade stödåtgärder som anmäls för sent (dom av den 3 oktober 1985 i mål 214/83, Tyskland mot kommissionen, REG 1985, s. 3053, punkterna 45—47). Domstolen fastställde nämligen att enligt uttryckliga bestämmelser i andra regelverket kunde kommissionen endast ändra de frister som föreskrevs genom sådana bestämmelser om vissa villkor var uppfyllda och med rådets samtycke.

50 Salzgitter och den tyska regeringen ombads vid sammanträdet att ta ställning till den lösning som slogs fast i domen i det ovannämnda målet Tyskland mot kommissionen. De gjorde i huvudsak gällande att denna dom avsåg andra regelverket och således inte var relevant för tolkningen av femte regelverket.

Kommissionen anförde å sin sida att det som i det förevarande fallet hade gjort det omöjligt att tillåta stödet var att den frist inom vilken kommissionen kunde fatta beslut — och inte fristen för anmälan — hade löpt ut. Av detta drog kommissionen slutsatsen att frågan hur fristen för anmälan skulle betecknas saknade betydelse för målets utgång.

51 Det kan konstateras att de särskilda bestämmelserna i femte regelverket om tidsfrister, särskilt i fråga om anmälan av planerade stödåtgärder, har en lydelse som motsvarar den som liknande bestämmelser i andra regelverket har. De enda skillnaderna består i tidsfristernas längd och att det i femte regelverket saknas uttryckliga bestämmelser om eventuella ändringar av dessa frister.

52 När det gäller tidfristernas längd kan det konstateras att, medan medlemsstaterna hade drygt ett år på sig från det att andra regelverket trädde i kraft till dess att fristen för anmälan av planerade stöd löpte ut var den motsvarande fristen inom ramen för femte regelverket betydligt längre, eftersom detta trädde i kraft den 1 januari 1992. Dessutom föreskrevs det i artikel 6.1 i nämnda regelverk att fristen för att anmäla sådana planerade stöd som de som är i fråga i förevarande mål löpte ut den 30 juni 1994. Däremot var perioden mellan detta datum och utgången av fristen för kommissionens godkännande av sådana planerade stöd som de som är i fråga i förevarande mål endast sex månader (fram till den 31 december 1994), medan samma period enligt andra regelverket var nio månader.

53 En eventuell ändring av dessa tidsfrister inom ramen för tillämpningen av femte regelverket kunde i avsaknad av uttryckliga bestämmelser härom endast ske i enlighet med det förfarande som gällde för antagandet av femte regelverket självt,

det vill säga enligt artikel 95 i EKSG-fördraget, där det föreskrivs att rådets enhälliga samtycke krävs.

54 Den frist för anmälan som föreskrevs i femte regelverket var i praktiken förmånligare för medlemsstaterna än den som föreskrevs i andra regelverket, medan fristen för kommissionens godkännande däremot var kortare i femte regelverket än i det andra. Det fanns inte heller några avsikter att ändra fristen för anmälan i femte regelverket. Under dessa omständigheter finns det ingen grund för påståendet att denna frist, i motsats till den frist som föreskrevs i andra regelverket, endast utgjorde en vägledande frist.

55 Kommissionen kunde således varken inom ramen för det ena eller det andra regelverket tillåta stödåtgärder om planerna för att genomföra dem eller ändra dem inte hade anmälts till den före utgången av den särskilt föreskrivna tidsfristen.

56 Ett konstaterande som rör kommissionens behörighet skall anföras på eget initiativ av domstolen, även om ingen av parterna har begärt att den skall göra det (se i detta avseende dom av den 10 maj 1960 i mål 19/58, Tyskland mot Höga myndigheten, REG 1960, s. 469 och 488).

57 Förstainstansrätten gjorde således fel när den i den överklagade domen underlät att på eget initiativ anföra att kommissionen inte på något sätt kunde tillåta de stödåtgärder som avsågs med plan nr 777/94, eftersom dessa inte hade anmälts förrän efter utgången av den frist som föreskrevs i artikel 6 i femte regelverket.

58 Om en dom från förstainstansrätten innehåller domskäl som strider mot gemenskapsrätten, men domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga grunder, skall överklagandet ogillas (se dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 28, och av den 15 december 1994 i mål C-320/92 P, Finsider mot kommissionen, REG 1994, s. I-5697, punkt 37).

59 Kommissionen var skyldig att fatta ett avslagsbeslut med avseende på plan nr 777/94, eftersom dessa stöd inte hade anmälts inom den föreskrivna fristen. Förstainstansrätten kunde därför omöjligen bifalla klagandens talan om ogiltigförklaring av beslut 96/544, oavsett vilka grunder som åberopades till stöd för denna talan.

60 Härav följer att de grunder som klagandebolaget har åberopat till stöd för att den överklagade domen skall upphävas och med vilka det har gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten är verkningslösa. Överklagandet skall följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

61 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Salzgitter skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Salzgitter har tappat målet skall bolaget ersätta rättegångskostnaderna. I artikel 69.4 i rättegångsreglerna föreskrivs att de medlemsstater och institutioner som har intervenerat i målet skall bära sina rättegångskostnader. Förbundsrepubliken Tyskland skall bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Salzgitter AG förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Förbundsrepubliken Tyskland skall bära sin rättegångskostnad.**

Moitinho de Almeida Gulmann Puissochet

Hirsch Macken

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 juli 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.C. Moitinho de Almeida

Ordförande på sjätte avdelningen